

Върналъ се той, влиза въ двора на глупцитѣ и гледа — ключътъ е на вратата. Отваря и влиза въ стаята. Що да види? Наистина, на одара е сложено цѣлото опечено ягне. Седналъ та го изялъ.

Когато надвечеръ двамата глупци се върнали, намѣрили само коститѣ на ягнето, а надъ тѣхъ бръмчали цѣлъ рой мухи.

— Я, проклети мухи, рекли, тѣ сж ни изяли ягнето. Въ стаята никой другъ не е влизалъ, защото ключътъ си е пакъ на вратата!

Отишле двамата глупци и се оплакали на сждията противъ мухитѣ и го помолили да ги осжди.

Сждията ги изслушалъ и имъ казълъ: „Осждамъ всички мухи на смъртъ. А вие, дето намѣрите муха, да я убивате“.

Докато казалъ това, единъ отъ глупцитѣ съгледалъ на шапката на сждията една муха и извикалъ: „Ахъ умразнитѣ, не стига дето ни изядоха ягнето, ами сега искатъ да изядетъ и шапката на сждията!“ Грабватъ тоягитѣ и пухъ! пухъ! сждията по главата.

Горкиятъ сждия едва се спасилъ.

Добромирко.

